

PLAÇA ROVIRA

Dessota els plàtans amb les branques grises
les fulles seques, en fregar l'andana,
fan una lleu remor de bateria.
Sembla la música del vell cafè
de la plaça, on la seva gavardina
deu esperar, damunt d'una cadira,
després de tant de temps, el teu amor.
Sempre has buscat una mateixa dona,
la mateixa ciutat, la vostra història
que escoltes al soroll perdut i fred
que a les llambordes fan les fulles seques.

A GABRIEL FERRATER

Hivern de mil nou-cents cinquanta vuit,
un capvespre al carrer de la Canuda.
Encara no beus sol. S'apropa el temps
de compondre el «Poema inacabat»,
que jo traduiré d'aquí a trenta anys.
Encara ignoro que comença en tu
l'exacte i lent esclat del mite.
Quedarà als ulls aquesta pols de llàgrimes
i no ens haurem conegut mai.
Parles de poesia a una aula freda.
Mentre t'inventes Foix,
una noia és amb tu, silenciosa,
els cabells llargs, cenyida amb jersei negre.
A «Les dones i els dies» aquest rostre
em vindrà sempre des dels teus poemes.
Perquè el demà ja és teu, aquest demà
des d'on t'estimaré i t'odiaré,
jove vell, entranyable germà gran
fet amb l'ombra d'alguna veritat
i la cendra de tantes elegies.

RETRAT DE POETES AL VOLTANT DE LA TOMBA D'ANTONIO MACHADO

S'ha esgrogueït la imatge en el paper:
el primer ja presenta el seu perfil
de poeta de presa a un cel desert.
El segon, displicent, fa que somriu
al temps, el retratista més cruel.
L'altre abaixa l'esguard, lleument moral.
Els marcaran els llibres, l'amistat.
Una vaga tendència al menyspreu.
Les seves pells vinoses. La conversa
i l'insistent record, que posa en ordre
una escassa memòria,
la vida en blanc i negre d'aquells anys,
les petites mentides que perfan
la pobra veritat de cadascú.
L'hora blava d'un vespre de demà
que ja ha arribat, aquesta llum encesa
amb quatre vells mirant, des d'un retrat
en paper gris, el lent camí del temps.

UN NOMBRE JUST D'HIVERNS

La tarda és argentada per la pluja
i el vent sacseja els arbres.
Les flames s'emmirallen en els vidres
aspergits de brillants espurnes d'aigua.
Sembla que el foc estigui en el xiprer
i que la dansa de les flames roges
s'acompassi a les ràfegues del vent.
En aquests vidres cremarem un dia
com dos desconeguts. Haurà passat
un nombre just d'hiverns.